

II SA/Rz 156/08 - Wyrok WSA w Rzeszowie

Data orzeczenia	2008-12-17	<i>orzeczenie nieprawomocne</i>
Data wpływu	2008-03-03	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie	
Sędziowie	Małgorzata Wolska Ryszard Bryk Stanisław Śliwa /przewodniczący sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6136 Ochrona przyrody	
Hasła tematyczne	Administracyjne postępowanie	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Uchylono decyzję I i II instancji	
Powołane przepisy	Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 art. 145 § 1 pkt 1 lit. c <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</i> Dz.U. 2000 nr 98 poz 1071 art. 7 i art. 77 <i>Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego - tekst jednolity</i>	

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący NSA Ryszard Bryk Sędziowie NSA Stanisław Śliwa /spr./ NSA Małgorzata Wolska Protokolant st. sekr. sąd. Anna Mazurek-Ferenc po rozpoznaniu w Wydziale II Ogólnoadministracyjnym na rozprawie w dniu 3 grudnia 2008 r. sprawy ze skargi R. Ł. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia [...] listopada 2007 r. nr [...] w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia uchyla zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy z dnia [...] października 2007 r. nr [...].

Uzasadnienie

do wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r.

Decyzją z dnia [...] listopada 2007 r., Nr [...] Samorządowe Kolegium Odwoławcze - na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), powoływanej następnie jako KPA w zw. z art. 46 ust. 1 pkt 1, art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.) w zw. z § 1 pkt 1 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie

w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 158, poz. 1105) oraz w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) - po rozpatrzeniu odwołania A. Ł. i R. Ł. od decyzji Wójta Gminy z dnia [...] października 2007 r., Nr [...] w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, utrzymało kwestionowane rozstrzygnięcie w mocy.

W jej uzasadnieniu podano, że Wójt Gminy umorzył, jako bezprzedmiotowe postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek A. Sp. z o.o.

w W. w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii cyfrowej [...] nr [...] na terenie działki nr 1409/2, położonej w miejscowości N. Motywując rozstrzygnięcie organ podniósł, iż w świetle przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. oraz wydanej w czasie jego obowiązywania opinii Głównego Inspektora Sanitarnego (postanowienie z dnia [...] września 2007 r., Nr [...]) realizacja przedsięwzięcia objętego wnioskiem nie należy do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

w rozumieniu art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska a tym samym nie wymaga wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w trybie art. 46 ust. 1 teźże ustawy. Organ wskazał, iż przedmiotowe przedsięwzięcie polegać będzie na zamontowaniu trzech par anten sektorowych i 6 anten parabolicznych mikrolinii na projektowanej wieży o wysokości 50 m oraz na zainstalowaniu zespołu urządzeń nadawczo-odbiorczych w kontenerze umieszczonym bezpośrednio przy tej wieży. Izotropowa moc promieniowania każdej anteny sektorowej wynosi 1172,5 W, zaś miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej niż 70 m od środka elektrycznego wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny. Budowa stacji bazowej oraz przewidywany zasięg jej oddziaływania nie są objęte miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego a ich lokalizacja nie mieści się w ramach obszaru Natura 2000.

Decyzję Wójta Gminy zakwestionowali w drodze odwołania A. Ł. i R. Ł., nie wskazując równocześnie kierunku jej weryfikacji. W uzasadnieniu podnieśli, że realizacja planowanej inwestycji w niewielkiej odległości od siedzib ludzkich doprowadzi do skażenia środowiska naturalnego w N. promieniowaniem elektromagnetycznym na ogromną skalę. Na potwierdzenie swego stanowiska w tym przedmiocie odwołujący powołali się na liczne publikacje naukowe, świadczące o znacznej szkodliwości dla zdrowia i życia ludzkiego przedmiotowego promieniowania. Zwrócili uwagę, iż teren projektowanej inwestycji to urodzajne gleby o bardzo dobrych klasach bonitacyjnych; ponadto w rejonie inwestycji znajdują się pola uprawne, na których prowadzona jest ekologiczna uprawa czarnej porzeczki. Podkreślili, iż realizacja planów inwestora uniemożliwi im oraz innym mieszkańcom Nosówki urzeczywistnienie własnych planów inwestycyjnych, związanych z zamiarem budowy dla dzieci domów na działkach znajdujących się w bezpośredniej bliskości stacji bazowej telefonii. A. Ł. i R. Ł. poddali w wątpliwość prawidłowość nowych regulacji prawnych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. Zwrócili uwagę, iż planowany maszt telefonii będzie znajdował się zbyt blisko istniejącej kopalni ropy naftowej (ok. 50 m). Stwierdzili, iż mogą wskazać inwestorowi inne miejsca, na których mogłaby zostać realizowana planowana przez niego inwestycja, a które nie budziłyby konfliktów wśród społeczności lokalnej. Zarzucili również Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu celowe opóźnienie w rozpoznaniu sprawy zakończonej postanowieniem tego organu z dnia [...] września 2007 r., co było podyktowane oczekiwaniem na zmiany w przepisach prawa, a co stanowi - w ich ocenie - naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego

w zakresie terminów załatwiania spraw.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazaną na wstępie decyzją

z dnia [...] listopada 2007 r. nie uwzględniło powyższego odwołania, utrzymując skarżoną decyzję w mocy. Argumentując rozstrzygnięcie organ odwoławczy wskazał na brzmienie § 1 pkt 1 lit. a i § 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. w zw. z § 2 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. określających rodzaje przedsięwzięć, które bądź wymagają, bądź mogą wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Mając na uwadze powyższe regulacje, jak też okoliczności faktyczne niniejszej sprawy SKO stwierdziło, iż nie wymaga sporządzenia raportu antena sektorowa, gdyż jako instalacja radiokomunikacyjna (emitująca pole elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz - w przedmiotowym przypadku 824-960 MHz) nie wytwarza promieniowania izotropowo nie mniejszego niż 2 000 W. Jednocześnie zaś inwestycja nie została zaliczona do przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu może w drodze postanowienia ustalić organ, bowiem równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi 1172,5 W a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej niż 70m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny. Z kolei anteny paraboliczne mikrolinii nie wymagają sporządzenia raportu w związku z wykluczeniem radiolinii.

W konkluzji organ II instancji wskazał, iż jednym z przypadków bezprzedmiotowości postępowania jest sytuacja, gdy w jego trakcie nastąpiła zmiana przepisów prawa, czyniąca niemożliwym jego dalsze kontynuowanie. Uznając, iż sytuacja taka wystąpiła w rozpoznawanej sprawie, SKO oceniło decyzję pierwszoinstancyjną jako prawidłową.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie na rozstrzygnięcie Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia [...] listopada 2007 r. R. Ł. powtórzył motywy zawarte uprzednio w odwołaniu od decyzji Prezydenta Miasta z dnia [...] października 2007 r. Dodatkowo zarzucił, iż nie otrzymał, pomimo stosownych żądań, kopii raportu oddziaływania na środowisko.

Odpowiadając na skargę organ wniósł o jej oddalenie, wskazując na argumentację przyjętą w uzasadnieniu decyzji. Odnosząc się natomiast do zarzutu strony dotyczącego niedoręczenia kopii raportu o oddziaływaniu na środowisko, SKO wskazało, iż nie stanowi to złamania wyrażonej w art. 10 § 1 KPA zasady zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu wobec faktu, iż mogła ona zapoznać się z aktami sprawy w siedzibie organu.

Udział w niniejszym postępowaniu w oparciu o przepis art. 33 § 2 w zw. z art. 9 i art. 25 § 4 ustawy z dnia 30.08.2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270) zgłosiło Stowarzyszenie "[...]". Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie dopuścił tę organizację do udziału w sprawie. Stowarzyszenie poparło skargę, a w obszernym piśmie procesowym zaskarżonej decyzji przypisało następujące naruszenia prawa:

1. art. 7, art. 77, art. 80 i art. 107 § 3 KPA przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych oraz art. 105 § 1 KPA poprzez jego zastosowanie,
2. przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska tj.: -art. 11 przez jego zastosowanie,
  - * art. 46 ust. 2 w zw. z art. z art. 51 ust. 8 pkt 1 przez ich pominięcie,
  - * art. 46a ust. 4 pkt 1 oraz 4 w zw. z art. 49 ust. 3 poprzez ich pominięcie,
  - * art. 51 ust. 2 w zw. z art. z art. 51 ust. 8 pkt 1 i 2 przez ich niezastosowanie,
  - * art. 51 ust. 7 przez jego pominięcie,
3. przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w szczególności:
  - * § 2 ust. 2, § 4 i § 5 przez ich pominięcie,
  - * § 3 przez niewłaściwą interpretację.

Zdaniem Stowarzyszenia, obowiązkiem organu - wobec nowelizacji ustawy Prawo ochrony środowiska ustawą z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 88, poz. 587)

- było wezwanie inwestora, na podstawie art. 64 § 2 KPA, do uzupełnienia dokumentacji wniosku stosownie do przepisów noweli, a następnie po spełnieniu tego wymogu przystąpienie do analizy materiału dowodowego. Na poparcie powyższego stanowiska przytoczono wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim (sygn. II SA/Go 412/08).

Powołując się natomiast na orzeczenie NSA z dnia 16.09.2008r. (sygn. II OSK 1036/07) Stowarzyszenie stwierdziło, że § 2 ust.

2 Rozporządzenia RM w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko ma zastosowanie do stacji bazowych telefonii komórkowej. W przypadku tym organ powinien w sposób jednoznaczny ustalić czy inwestycja spowoduje wzrost emisji promieniowania elektroenergetycznego

o ponad 20 %.

Stowarzyszenie zakwestionowało również uzasadnienie decyzji organów obu instancji, jako nieodnoszące się do zgłoszonych w toku postępowania zarzutów oraz do opinii sporządzonej na zlecenie inwestora.

Stowarzyszenie zarzuciło organowi, iż nie wyjaśnił stanowiska sprowadzającego się do uznania, że w odległości przewidzianej w rozporządzeniu w odniesieniu się do środka elektrycznego anteny nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. W tym miejscu przywołano definicję pojęcia "wzdłuż" określoną w "Słowniku współczesnego języka polskiego" po czym stwierdzono, że ocena odległości miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego anteny sektorowej wzdłuż osi głównej promieniowania anteny obejmuje nie tylko obszary, które owa os "przebija", ale także miejsca pod anteną, w tym wypadku na poziomie terenu. Zacytowano także wyrok WSA w Warszawie z dnia 21.01.2008r. (IVSA/Wa 2277/07), w którym wyjaśniono jak należy ustalać miejsca dostępne dla ludności w stosunku do środka elektrycznego anteny wzdłuż głównej osi promieniowania.

Powołując się na wiele innych orzeczeń sądów administracyjnych Stowarzyszenia podkreśliło, iż organ zobligowany był do wskazania konkretnej odległości od środka elektrycznego w przestrzeni oddziaływania głównej wiązki promieniowania danej anteny miejsc dostępnych dla ludności. Stowarzyszenie podkreśliło również, że badanie przesłanek umorzenia postępowania powinno nastąpić nie tylko przy uwzględnieniu treści art. 55 i art. 56 ustawy Prawo ochrony środowiska, ale także art. 105 § 1 KPA. W jego ocenie, sama nowelizacja rozporządzenia z dnia 9 listopada 2004 r. nie jest dostateczną podstawą umorzenia postępowania, gdyż zmiana stanu prawnego w toku postępowania administracyjnego może wywołać powyższy skutek tylko wówczas, gdy wymaga tego wyraźny przepis ustawowy, w realiach niniejszej sprawy przepis taki zaś nie istnieje. Zarzucono również organowi, iż nie ustalili czy w sprawie ma zastosowanie art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje :

Sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, a kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych; Dz. U. 2002 r. Nr 153 poz. 1269). W związku z tym, aby wyeliminować z obrotu prawnego akt wydany przez organ administracyjny konieczne jest stwierdzenie, że doszło w nim do naruszenia bądź przepisu prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, bądź przepisu postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie, albo też przepisu prawa dającego podstawę do wznowienia postępowania (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a - c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2002 r. Nr 153 poz. 1270; Dz. U. 2004 r. Nr 162 poz. 1692, powoływanej dalej jako p.p.s.a.), lub stwierdzenia nieważności w przypadku zaistnienia przyczyn określonych w art. 156 KPA (art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a.).

Stosownie do art. 134 § 1 p.p.s.a., Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Przepis ten daje więc podstawę do uwzględnienia skargi także wtedy, gdy strona nie podnosi podczas toczącego się postępowania sądowoadministracyjnego zarzutów będących podstawą wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego aktu administracyjnego.

W ramach dokonywanej kontroli legalności Sąd stosuje przewidziane prawem środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeżeli jest to niezbędne dla końcowego jej załatwienia (art. 135 p.p.s.a.).

Dokonując kontroli zaskarżonej decyzji Sąd uznał, że zarówno ona, jak i poprzedzająca ją decyzja organu I instancji zostały wydane z naruszeniem przepisów art. 7, 77 § 1 i 107 § 3 KPA, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Stosownie do przepisu art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r., Nr 129, poz. 902 z późn. zm.) zwanej dalej: "Poś" uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wymaga realizacja:

- planowanego przedsięwzięcia mogącego oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt. 1 i 2 ,
- planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt. 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 200 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar.

W związku z brzmieniem przepisu art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2 Poś i niespornym pomiędzy stronami faktem, że planowane przedsięwzięcie nie oddziałuje znacząco na obszar Natura 2000, obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w analizowanej sprawie może dotyczyć :

1. planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko,
2. planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek ten może zostać stwierdzony na podstawie art. 51 ust. 2

Wnioskodawca w niniejszym postępowaniu byłby zwolniony

z obowiązku uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, gdyby planowana przez niego inwestycja była przedsięwzięciem, w odniesieniu do którego przepisy prawa nie przewidują możliwości sporządzenia raportu, nawet w sposób fakultatywny.

Określenie rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko nastąpiło w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. (Dz.U. nr 257, poz.2573 z późn. zm.) w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko zwanego dalej rozporządzeniem, wydanym na podstawie art.51 ust.8 Poś. Według §

2 ust.1 pkt 7 rozporządzenia w brzmieniu pierwotnym sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 100 W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz. Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 8 sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 7. Z raportu wynika, iż stacja bazowa będąca przedmiotem inwestycji ma być wyposażona w urządzenia promieniujące pola elektromagnetyczne, których izotropowa moc promieniowania wyniesie ponad 100 W. W skład stacji mają wejść anteny o mocy promieniowania izotropowo wynoszącej 1.172,5 W. Powyższe parametry przesądzą o tym, iż w dacie wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia obowiązywało rozporządzenie w wersji przed nowelizacją (tj. w wersji sprzed 31 sierpnia 2007 r.), dlatego inwestycja należała do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu było obligatoryjne (§2 ust.1 pkt 7 rozporządzenia).

W dniu 31 sierpnia 2007 r. rozporządzenie z dnia 9 listopada 2004 r. zostało znowelizowane. Zgodnie z § 2 ust.1 pkt 7 rozporządzenia w brzmieniu znowelizowanym sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

1. nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
2. nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
3. nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
4. nie mniej niż 20.000 W.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 8 lit. d rozporządzenia w brzmieniu po nowelizacji sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

W takiej sytuacji stwierdzić należy, iż kryteria, według których kwalifikuje się daną inwestycję jako wymagającą sporządzenia raportu obligatoryjnie, czy też fakultatywnie uległy zmianom. Kryterium tym nie jest już tylko wartość równoważnej mocy promieniowana izotropowo wyznaczonego oraz częstotliwość wartość emisji pola elektromagnetycznego, ale również odległość miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny. Kryteria te uznać należy za zliberalizowane w stosunku do stanu wcześniejszego, albowiem o wymogu sporządzenia raportu nie przesądza sam fakt spełnienia przez inwestycję określonych parametrów technicznych. Rozstrzygająca jest bowiem lokalizacja wokół terenu inwestycji miejsc dostępnych dla ludności.

Nowelizacja rozporządzenia weszła w życie w dniu 31 sierpnia 2007 r., a zatem w toku trwania niniejszego postępowania. Rozporządzenie nowelizujące rozporządzenie z dnia 9 listopada 2004 r., tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 158, poz.1105) nie przewidziało przepisów intertemporalnych, stąd nowelizacja wywołuje skutki prawne również w odniesieniu do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed wejściem jej w życie. Zasadnie zatem organy obu instancji stosują w sprawie przepisy rozporządzenia po nowelizacji.

Organ obu instancji uznały, że realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdyż zgodnie z raportem maksymalna równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny sektorowej wynosi 1172,5 W, natomiast miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości większej niż 70 metrów od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

W ocenie Sądu powyższe ustalenia organu nie znajdują oparcia

w materiale dowodowym sprawy. Organ zobowiązany był do wskazania konkretnej odległości od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania anten, w której znajdują się miejsca dostępne dla ludności, z powołaniem się na źródło takich ustaleń. Organ obowiązany jest do przestrzegania dochodzenia prawdy obiektywnej (art. 7 KPA) poprzez podejmowanie wszelkich niezbędnych kroków zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, a także jest zobligowany do wyczerpującego zebrania, rozpatrzenia i oceny materiału dowodowego (art. 77 § 1 i 80 KPA), a także do uzasadnienia rozstrzygnięcia według wymagań określonych w art. 107 § 3 KPA.

W sprawie niniejszej organ winien był ustalić dla każdej z anten, czy w określonej w znowelizowanym rozporządzeniu odległości w przestrzeni oddziaływania wiązki promieniowania danej anteny znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. I dopiero w oparciu o tak przeprowadzoną analizę wskazać czy zachodzi bądź nie zachodzi przypadek wymieniony w cytowanym powyżej przepisie. Organ nie przeprowadził rozważań w tym zakresie, co stanowi naruszenie art. 7, 77 § 1, 80 i 107 § 3 KPA, mogące mieć wpływ na wynik sprawy, co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonej decyzji.

Ponownie rozpoznając sprawę organ w pierwszej kolejności sprawdzi, czy wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia odpowiada kryteriom takiego wniosku w związku z nowelizacją art. 46a Poś.

Następnie należy uzupełnić materiał dowodowy sprawy w kierunku ustalenia, parametrów planowanej inwestycji w celu dokonania oceny,

czy mieści się ona w katalogu instalacji określonych w § 3 pkt 8 rozporządzenia. W przypadku stwierdzenia, że planowane przedsięwzięcie mieści się w tym katalogu należy rozważyć nałożenie na wnioskodawcę stosownego obowiązku. W razie stwierdzenia przez organ, że obowiązek uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie wynika z art. 46 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 51 ust. 1 pkt. 2 ustawy Poś i § 3 ust. 1 pkt. 8 powoływanego rozporządzenia Rady Ministrów należy odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wskazując na brak podstaw prawnych do jego dokonania, a nie umarzać postępowanie.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę organów na fakt nowelizacji przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska dokonanej przez art. 144 pkt 9 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U.08.199.1227), która weszła w życie z dniem 15 listopada 2008 r.

Mając powyższe na względzie Wojewódzki Sąd Administracyjny, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c, art. 135 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji wyroku.

[Powrót do listy](#)